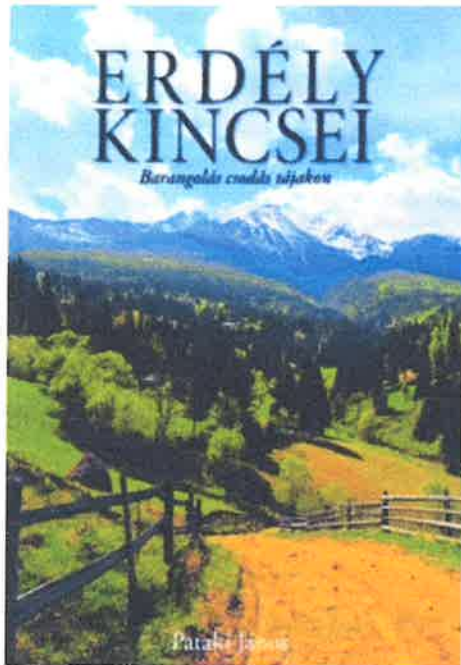

Erdőntúli kószálások

2018. november 11. vasárnap, 15:02

A nagy sikerű „Örök Erdély”, illetve a „Székelyföld – A legendák világa” című kötetek után Pataki János egy újabb „erdőntúli” könyvvel ajándékozott meg bennünket: az egyszerre ékes és értelmes, költői és gyakorlatias „Erdély kincsei. Barangolás csodás tájakon” című remekével.

A gyönyörű kiállítású, vaskos kötet útra cipelhető, kirándulások közben könnyedén forgatható klasszikus útikalauznak minőségi papírja és komoly terjedelme miatt túl nehéz ugyan, de egy-egy erdélyi barangolásra készülve nagyon hasznos és élvezetes olvasmány. Ugyancsak alkalmas arra, hogy hazatérésünk után, akár a szigorodó őszi-téli napokban, családotól, esetleg velünk kiránduló barátaink társaságában „visszanézzük”, azaz felidézzük a látottakat. Egyszemélyes alkotás ez, akár a többi Pataki-mű, de éppen ez adja egy-egy ilyen kiadvány teljes harmóniáját. A ritka szépségű, hol egész oldalas, hol miniatűr méretű fényképeken látszik, hogy készítőjük sem időt, sem energiát nem sajnált, amikor megörökítette őket. Szép példa erre a Retyezát-hegységben készült gazdag és változatos képsor, vagy – hogy az épített örökséget se hanyagoljuk el – a Kézdivásárhelytől néhány kilométerre lévő talán leghíresebb műemlék épületről, az UNESCO Világörökséghez tartozó gelencei Szent Imre római katolikus templomról készült felvételek. A kis templomot a 13. században, a tatárjárás után építették román stílusban, s legnagyobb művészeti és lelki értéke az a képsorozat, amely a Szent László-legenda jeleneteit ábrázolja. De – hogy református példát is említsünk – ugyanilyen emlékezetes a gyönyörű „fiatornyos” magyarvalkói templom bemutatása is. Ebben szép sorokat olvashatunk a Valkón lelkész nagybátyjánál vendégeskedő Jékely Zoltán itt született ifjúkori verseinek egyikéből, a *Kalotaszegi elégiából* is.

A kötet a természeti szépségek és egyes, kevésbé ismert székelyföldi települések mellett aprólékosan bemutatja a Székelyföld (és általában Erdély), továbbá a Partium nevezetes nagyvárosait is: Székelyudvarhelyet, Kolozsvárt, Marosvásárhelyet, Nagyváradot, Szatmárnémetit, s még folytathatnánk a sort.

A váradi fejezetben fájó szívvel látjuk viszont, még teljes pompájában, a nemrég tűzvész áldozatává lett görögkatolikus püspöki palotát, és a pusztulásból újraálmodott, gyönyörű, szecessziós Fekete Sas-palotát, benne Európa egyik legszebb, üvegmenyendezetű passzázsával.

A művelt, sokoldalú és tájékozott szerző azonban nemcsak az Erdélybe látogatók szellemi felkészítésére vállalkozott – minden fejezet végén található egy-egy „Hasznos tippek” rovatot is. Bennük olyan, ínycuristákat megörvendeztető ötletekkel, mint a Szovátához közeli Vármező megemlézése, ahol – tanúsíthatom – minden idők legfinomabb sült pisztrángját kóstolhatjuk meg. Az is kiváló ötlet, hogy a múzeumok nyitvatartása és a templomkulcsok elérhetősége ugyancsak fellelhető a könyvben. A függelékben pedig a nagyon vendégszerető, elsősorban hegyi panziók, vendégházak bemutatására is sor kerül, továbbá megismerkedhetünk az Erdélyi Sherpák csapatával, akik a hegyi túrák biztonságáról és eredményességéről gondoskodnak.

Köszönet illeti tehát a bennünket Erdély sok – ismerős és ismeretlen – kincséhez elvezető szerzőt. Pataki János most, 2018 őszén, egy hasonló, hiánypótlónak tekinthető vállaláson dolgozik: egy rá jellemzően részletes és igényes felvidéki útikönyvön. A szerzői kiadású mű terjesztője a Fekete Sas Kiadó.

(Pataki János: Erdély kincsei. Barangolás csodás tájakon, Budapest, 2017.)

Petróczi Éva

Az írás az Új Ember 2018. november 4-i számának Mértékadó mellékletében jelent meg.

Kövesse a Magyar Kurírt a Facebookon is!

© Híreink csak a szerkesztőség engedélyével, „Magyar Kurír” forrásmegjelöléssel használhatók fel.